AFACAN

DİRENCİ _ MELİH41

SAYI 233

KRŞ 5

On Yıllık Neşriyat Sergisi Ankarada Açıldı.

Ankaralı okuyucularımıza sinemamız ULUS'ta iki defa verildi.

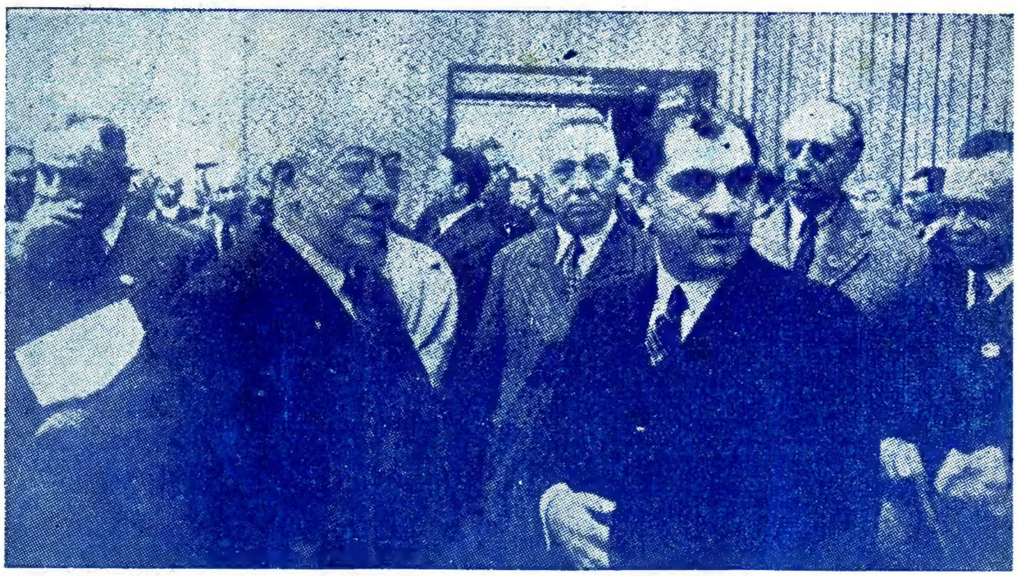

On Yıllık Neşriyat Sergisini açan Başvekil Dr. Refik Saydam ile sergide bir nutuk söyliyen sayın Maarif Vekilimiz Hasan Âli Yücel

Sevgili Afacan kardeşler;

23 Nisan Çocuk Bayramı haftasının sonunda, Ankarada, Ankaralı okuyucularımıza verilecek sinemamızda ve On Yıllık Neşriyat Sergisinin açılma merasiminde bulunmak ve 1 Mayıs Bahar Bayramını Ankarada geçirmek üzere geçen hafta Ankaraya gitmiştim.

Trenden iner inmez soluğu doğruca Ulus sinemasında aldım. Çünkü ertesi sabah Ankaralı okuyucularımıza sinemamız burada verilecekti.

Müdürle görüşünce, bir haftadanberi, çocukların sinemaya uğradıklarını ve oynayacak filmin ismini öğrenmek merakında bulunduklarını anladım.

Akba Kitabevinin, Ankaralı çocukların fazla müracaati üzerine 2000 den fazla davetiye dağıttığını biliyordum. Bir sinema salonunun, bu kadar fazla okuyucumuzu içine sığdıramıyacağını hesaplayınca sinemamızı iki defa göstermeğe karar verdik.

Ertesi sabah sinemanın kapısına gidince, küçük Ankaralı kardeşlerimin kapıda bekleştiklerini gördüm. Hemen işe koyulduk. Ve tam 45 dakikada kocaman salonu Ankaralı okuyucularımızla doldurduk. Bu okuyucularımıza Şarlonun çok gülünçlü güzel bir filmini gösterdikten sonra sıra, kapıda bekliyen diğer okuyucularımıza geldi. Onlar da memnun, filmi seyrettikten sonra güle oynaya sinemamızdan ayrıldılar.

Şimdi burada, Ankaralı arkadaşlara hemen söyliyelim ki, Ankarada verdiğimiz sinema iki defa ile kalmıyacaktır. Kendilerinden gördüğümüz büyük alâkadan kuvvet alarak burada sinemamızı sık sık tekrarlayacağız. Yeni sinemamızın bir ay sonra tekrar verileceğini şimdiden müjdeleyebilirim.

Sinemamızın ertesi günü de 1 Mayıs Bahar Bayramı idi. O gün ben de kırlara açılmıştım. Bütün kırlar bahar çiçeklerile bezenmişti.

Mektepliler, güzel elbiselerile kırlarda koşup duruyorlar, baharın neşesini çıkarmağa çalışıyorlardı.. Dikmen, Keçiören, Çiftlik, Baraj, Çankaya tarafları çok kalabalıktı. Ankaralı kardeşlerin arasında ben de 1 Mayıs Bahar Bayramını çok güzel geçirdim.

On yıllık neşriyat sergisi

Ankarada bulunduğum müddetçe, beni en ziyade sevindiren şey, Sergi evinde merasimle açılan 10 Yıllık Neşriyat Sergimiz olmuştur. Sayın Maarif Vekilimiz Hasan Âli Yücel tarafından verilen kısa bir söylevi müteakıp açı-

— Devamı 7 inci sayfada —

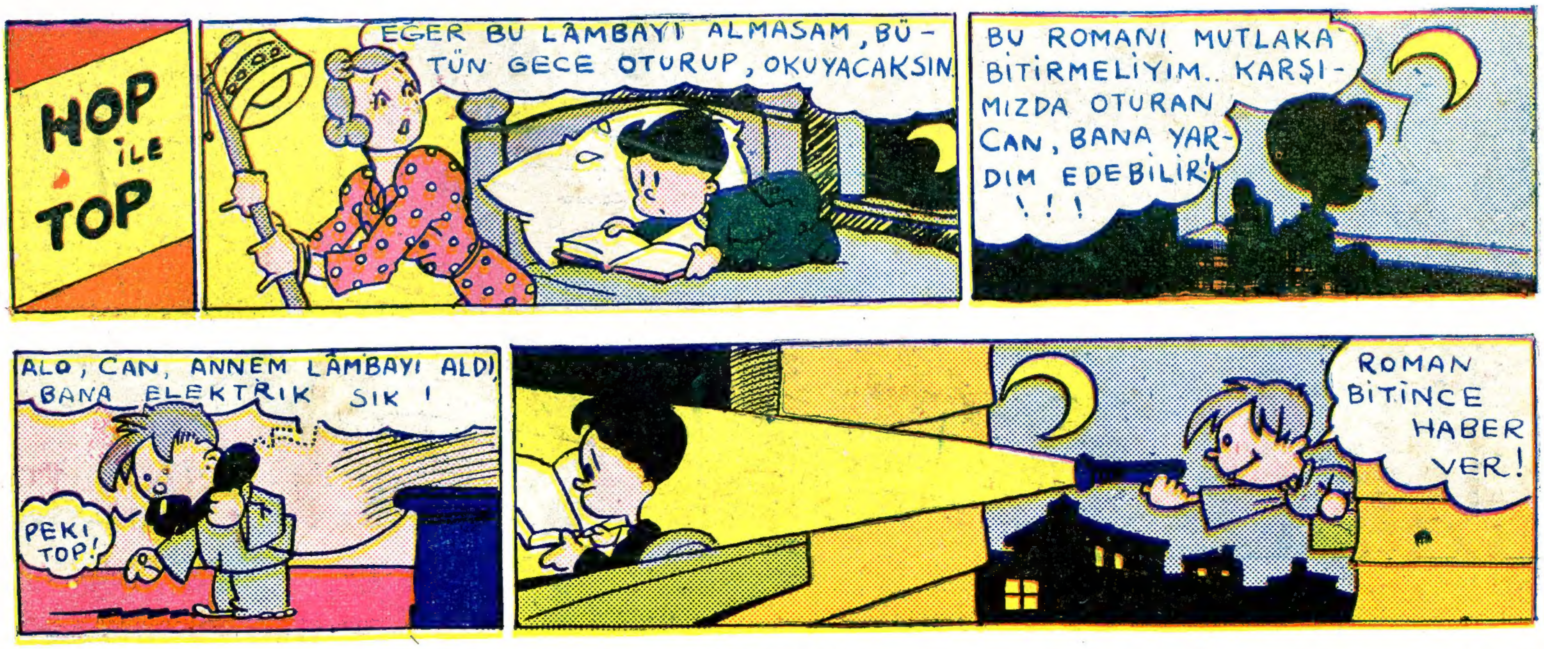

Çay? Kamelya-nın yaprağı!

BİR bardak çay içtiğiniz zaman bunun yüzlerce milyon insanı, yani dünyanın yarısını temsil ettiğini hiç düşünür müsünüz?

Hayır değil mi?

O halde gelin de sizinle beraber çayın tarihi hakkında dünya etrafında küçük bir seyahat yapalım:

Uzak Şarklıların söylediklerine göre çay, Milâttan 2700 sene evvel keşfedilmiştir. Bunu ispat etmemizi istermisiniz? İşte bir misal:

Çay, Milâttan dört yüz sene evvel Çin saraylarında kullanılıyordu.

Bunları bir tarafa bırakalım. Bizim bilmek istediğimiz şey, bu çay denen ve her yerde büyük bir lezzetle içilen şeyin çok eskidenberi kullanılmakta olduğudur.

Çay âdeta kamelyanın başka bir şeklidir. Parlak yaprakları, muma benziyen çiçekleri vardır. Bütün kamelyalar gibi o da mutedil ve rütubetli iklimleri sever. Asıl doğduğu yer Hindistanddır. Fakat Japonyada da eskidenberi yabani çay vardır. Bugün ise çay, ekilmesine elverişli olan her yerde yetişebilmektedir.

Zencileri, Hindlileri, Japonları çay tarlalarında çalışırken görmek çok keyifli bir iştir. Bu çok ince bir uğraşmadır. Tırnaklarla oynanmasını ister.

Çay ağaçları oldukça yükselirler. Ekilişine, havasına, gölgede ve güneşte yetiştiğine göre birçok neviler alırlar.

Çayın birçok nevileri olduğunu tabiî hepiniz bilirsiniz. Yine bilirsiniz ki si-

— Devamı 15 inci sayfada —

Japonyada bir çay tarlası

Üstte: Çayın yaprakları ve muma benziyen çiçekleri. Altta: Bir Japon işçi kızı çay tarlasında çalışıyor..

Boa yılanını nasıl öldürdüm?

Meşhur bir avcının hatıra defterinden:

«Bir av gününden sonra, akşam yorgun seyyar yatağımın üstüne uzanmıştım.

Bir iki saat kadar uyumamıştım ki kulağıma bağırmalardan vücude getirilmiş bir konser sesi gelivermişti. Bu gürültü Afrika tavuklarının bulunduğu kümesten gelmekte idi.

Üstümde uykunun ağırlığı olanca şiddetile bulunduğu halde, bir elimde elektrik feneri, diğer elimde tüfenğim dışarıya fırladım.

Fenerimin kuvvetli ziyasını kümese doğru çevirmiş bakıyordum, fakat hiçbir şey göremiyordum. Yanımda bir elektrik lâmbası daha hasıl olmuştu. Bu benim adamlarımdan N. Tcharanın lâmbası idi. O da benim gibi uyanmış, merak ile dışarıya fırlamıştı. Yanma gelince:

— Hayvanı görmedin mi? Dedi.

— Hayır göremedim. Bu ne olabilir?

İhtiyar zenci omuzlarını kaldırdı:

— Öyle zannediyorum ki hayvan henüz içeridedir. Elektrik fenerlerini görünce dışarıya çıkmaktan korktu. Fenerini kapıya çevir, ben de çevireyim. Sonra kapıyı açayım. Tüfengini hazırla. Hayvan çıkınca öldür.

— Olur.

Dedim.

Dediği gibi yaptı. Kümesin kapısını açınca tavuklar deli gibi dışarıya fırlayıverdiler. Hep bir arada uçuşuyorlar, kaçışıyorlardı. Fakat tavukların arkasından dediği hayvan çıkmıyordu.

Dakikalar geçtiği halde görünen birşey yoktu. Hayret edilecek bir şeydi.

İhtiyar zenci:

— Sen kapıya bak. Ben içine gidip bakacağım..

Dedi.

Fakat kapının sağ tarafından ancak kümesin pek az kısmı görülebiliyordu.

İhtiyar zenci tekrar kıvrılarak öbür taraftan baktı. Ve dehşetli geriye çekilerek:

— Boa.. Allahım...
Nede büyük...
Diye bağırdı.

Ben soruyordum:

— İçeride ne yapıyor?

Neye dışarıya çıkmak istemiyor? İhtiyar zenci gözleri kümesin kapısında olduğu halde:

— Daha tavukları yutuyor... Yuttuktan sonra ben onu dışarıya çıkartırım.

Eline sivri bir değnek aldı. Onunla aralıktan dürtmeğe başladı. Büyük ağaç gibi bir şeyin içeride dalgalandığını gördüm.

İhtiyar zenci:

— Dikkat çıkıyor. Dedi.

Yılan, heybetli vücudunu göstererek kapıdan dışarıya fırladı. Başını kaldırmıştı. Ağzını heybetle açmıştı. Cidden korkunçtu. Böyle bir ağız ömrümde görmüş değildim.

Fenerimin ziyası altında, yumuşak vücudunun hareketini tamamile görüyordum.

Hemen tüfengimi kaldırıp nişan aldım. Attığım kurşun tam isabet etmişti. Hayvan kendisini toprakların üzerine atmış kıvrılıyor, ortalığı tozu dumana katıyordu. Ben de kurşunlarımı birer birer göndermeğe başlamıştım.

Müthiş hayvan, her kurşun yiyişinde kıvranıyor, kıvranıyordu.

Nihayet hareketsiz bir halde kaldı.

İhtiyar zenci:

— Hayvan öldü..

Dedi.

Ben de merakla bakıyor, fakat bir türlü yanına yanaşamıyordum. Nihayet ihtiyar zenci yaklaştı; kafasını tutup kaldırdı. Ve uzunluğuna düzeltti. 12 metre uzunluğunda Boa yılanı bulunduğunu duymuştum.

Bu Boa ise 8,74 metre idi. Yüz kilo ağırlığında da bulunuyordu.

İhtiyar zenci hayatında bukadar büyük bir Boa görmediğini söylüyordu.

Kem kendisi bu ormanların eski bir sakini idi. Bütün ormanı bilirdi. O görmedim dedikten sonra, her halde bu Boa en müthişti. Ve onun büyüğünü de ben öldürmüş oluyordum.»

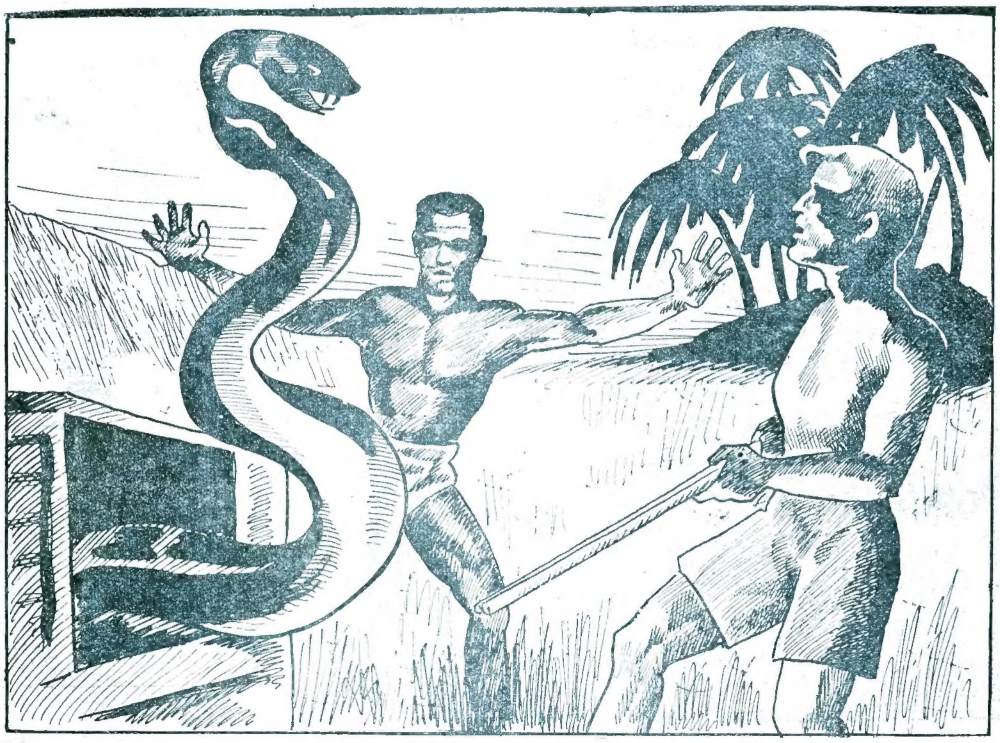

Afacanın Haftalık Ders Filmi:

BİR TARAK NASIL HAZIRLANIR ?.

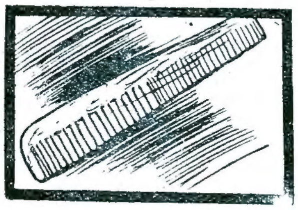

1 — Boynuzdan veya kabuklu hayvanların kabuğundan yapılmış bir tarak ile her zaman saçlarımızı tararız. Fakat bunun nasıl yapıldığını da bilmek gerektir.

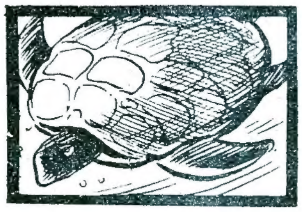

2 — Ekseriya Okyanuslarda yaşayan büyük deniz kaplumbağalarının kabuğundan tarak yapılmaktadır ki bu deniz aygırlarının ağırlığı 200 kilo tutar.

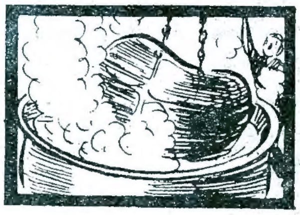

3 — Bu kaplumbağanın sırtı yuvarlak olduğu için, ilk iş onu düzeltmektir. Bu sebepten kabuğu kaynar suda kaynatırlar, ve düz hale koyacak iki levha arasında bırakırlar.

4 — Bundan sonra düz levha elde edilmiş demektir. Artık bu levhadan tarak için ayrılmış kısımları tarak haline sokmak işi kalır.

5 — Boynuzdan tarak yapmak için, öküz, keçi ve koç boynuzları kullanılır. Bütün bu boynuzların kendilerine mahsus hassaları vardır.

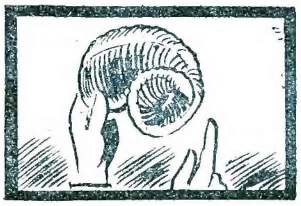

6 — Evvelâ boynuzun üstünü kaplayan bir madde boynuzdan ayırdedilir ki, bu şemsiyeciler veya bastoncular tarafından da kullanılır. Bunu takiben boynuz upuzun uzatılır.

7 — Sıcak su içine konup kaynatılır. Böylece yumuşayan boynuzu işçi elinde kolayca' çevrilebilir. Adetâ bir kâğıt ile oynayormuş gibi oynar.

8 — Ondan sonra bir satıh üzerine koyarak yapmak istediği şeye göre, onu kesmek işi kalır. Bıçak sapı, tarak, ustura sapı yapmak istiyorsa buna o şekilleri verir.

Gelecek Sayımızdan İtibaren:

150 Kuruşla Dünyayı Dolaştım!.

Yazanı ZEKİ CEMAL

Hakikî seyahat romanını okumaya başlayacaksınız. Cebinde 150 kuruşbulunan bir Türk mekteplisinin Ankaradan kalkarak bütün dünyayı nası dolaşmağa muvaffak olduğunu okuyacak ve dünya memleketleri hakkındaki bilginizi daha ziyade genişletmiş olacaksınız. Bu roman, ayni zamanda gezilen yerlerde alınan hakikî fotograflarla süslenmiştir.

150 Kuruşla Dünyayı Dolaştım!.
Çok güzel Bir Seyahat Romanıdır,

BEKLEYİNİZ!. BEKLEYİNİZ!.

MEDENÎ AYI

ODUN KESEN, ÇAMAŞIR YIKAYAN, MİSAFİRLERE KAHVE İKRAM EDEN MİŞO İSMİNDEKİ AYIYI TANIMAK İSTERSENİZ BU YAZIYI OKUYUNUZ.

Pazar günü hava ne güzeldi değil mi arkadaşlar?. Siz uçurtmalarınızla kırlarda koşarken ben de nerelerde geziyordum, bir bilseniz şaşırırsınız. Bakınız ben bu hafta önünüze yeni bir şey koyuyorum: Medenî ayıyı gördüm. Hiç şüphe yok ki, sizler:

— Ayının medenîsi de olur mu? diye soracaksınız. Fakat, ben size bu suali sormağa vakit bırakmadan cevap veriyorum:

Erzincandan bir akrabamız gelmişti. Adresini de biliyorduk. Onu ziyarete karar verdik. O gün arkadaşım Sadık ta bize gelecek ve birlikte bu akrabama gidecektik. Saat tam on birdi. Sadıkla beraber yavaş yavaş yola koyulduk. Taşkasaba gelince, cebimden akıl defterimi çıkartarak yolda rastladığım boyacı çocuğa İmam Mes'ut sokağını sordum. Bize:

— İşte şu ilerdeki camie bitişik olan sokak, dedi.

Evin önüne gelince kapıyı çaldık. Kapıyı teyzemin kızı açtı. Bizi salona aldı. Yıllardanberi birbirimizi görmemiştik. O hasretin sevkile uzun uzun konuştuk. Sonra kendisine Erzincanın nasıl bir yer olduğunu sordum. Bize, oranın âdetlerinden, insanlarından ve ikliminden bahsediverdi.

Geldiğimizden yarım saat geçmişti. Birdenbire salonun kapısı açıldı. İçeriye bir ayının girdiğini gördük. Elinde tuttuğu bir tepsi üzerinde iki fincan kahve vardı. Dosdoğru bana yaklaşarak tepsiyi uzattı. Sonra da, arkadaşım Sadığa gitti. Biz kahve fincanlarını aldıktan sonra, homurdanarak tekrar salondan dışarıya çıktı. Her ikimizin de beti benzi solmuştu. Çünkü, içeriye giren bir ayı idi. Söyleyin arkadaşlar, korkmakta haklı değil miydik? Kahvelerimizi ellerimiz titriyerek içtik. Teyzemin kızı:

— Korktunuz galiba? dedi. Bu suale biz ne cavap versek beğenirsiniz?

— Asla! dedik. Fakat, geliniz de bir de içimize sorunuz. Ona:

— Bu ayı yavrusunu Erzincandan mı getirdiniz? dedim.

— Evet, dedi. Ve onu nasıl yakaladıklarını şöyle anlattı:

«— Babam ava çok meraklı idi. Her sabah atlarımıza binerek en büyük ormanlara avlanmağa çıkıyorduk. Bir gün yine Hasankale ormanlarına gitmiştik. Ormanda bir ağacın dibine oturarak hafif bir kahvaltı yapmak istedik. Beraberimizdeki paketleri açarak yeşil çimenlerin üzerine oturduk. Fakat, tam bu esnada bir ayı yavrusunun yeşillikler içersinde emeklediğini gördük. Benim çok hoşuma gitti. Onu alarak şehre getirdik. Daha pek ufaktı. Her sabah bir kilo süt içirmek suretile onu besledik. İsmini de Mişo koyduk. Fakat, vahşi olmaması için ona etin yüzünü göstermedik. Alıştı, o da, bizim yediğimiz yemekleri yiyerek büyüdü. İnsanların içersinde yaşamaktan büyük bir zevk duymağa başladı. Birgün babam artık, Mişo'ya iş öğretmek zamanı geldi, dedi. O günden sonra Mişo'ya öğretmediğimiz iş kalmadı.»

— Öğrettiğiniz işlerden birkaçını sayar mısınız?.

— Hay hay! Mişo çok güzel odun keser, çamaşır yıkar, kahve getirir. Güzel oyunlar bilir. Güneş banyosu yapar. Çemberden atlar. Kucağına bir çocuk verirseniz bir anne gibi ona bakar.

— Hiç kızdığı olmaz mı?

— Olur! Hem de pek çabuk kızar! Meselâ, ona yemek yerken bir iş göstermek en kızdığı şeydir. Fakat, o kızdı mı öfkesi de çabuk geçer.

— Nasıl?

— Okşamak, ve tatlı sözler söylemekle!.

— Mişo'yu hiç sokağa çıkartmaz mısınız?

— Çok istiyoruz. Fakat, İstanbul belediyesi yasak ediyor. Halbuki, Erzincanda çarşının bir ucundan öbür ucuna gider gelirdi.

— Canı sıkılmaz mı hiç?

— Sıkılmaz olur mu? Fakat, onun can sıkıntısını gidertecek biricik şeyi vardır: O da uzun iskemlesidir. Onu bahçeye çıkartarak güneşin altına kurar. Ve üzerine çıkarak yüzünü, gözünü yalayarak temizler. Güzel güneş banyosu yapar. Sonra da başını musluğun altına eğerek arap sabunu ile yıkar. Bütün orman hayvanları pis pis kokarlar. Fakat, Mişo'yu bir koklayınız. Maşallah hiç pis kokmaz. Mis gibi sabun kokar. Arzu ederseniz, haydi sizi onun yanına götüreyim.

Ne yalan söyliyeyim. Bu teklif hiç te hoşumuza gitmemişti. Ben Sadığa, o da bana baktı. Fakat, erkeklik gururumuzu çiğnetmemek için razı olduk.

Ufak bir koridordan geçerek bahçeye çıktık. Bir den ne görelim?. Mişo uzun iskemlesi üzerinde mışıl mışıl uyuyordu. Teyzemin kızı:

— Mişo! diye seslendi. Mişo uyandı. Bir müddet gözlerini uğuşturduktan sonra, uzun iskemleden aşağıya indi. Ve bize doğru yürümeğe başladı. Yak-

— Devamı 18 inci sayfada —

Diş Doktorunda

Bay Can, birgün fena bir ıztırap içinde kıvranıp duruyordu. Bu kıvranmasının sebebi dişindendi.

Ah mel'un diş, o kadar fena ağrıyordu ki... Artık bir dakika bile yerinde oturamazdı. Soluğu sokakta aldı. Rasgele her kapının önünde duruyor, kapılarda asılı duran levhaları okuyordu.

İşte güzel bir dişçi.. Fakülteden mezun.. Hem de cerrah, operatör dişçi..

***

İhtiyar bir hizmetçi kapıyı açtı. Onu salona benziyen bir yere götürdü. Salona benziyen dedik. Çünkü burası bir sigara içmeğe mahsus yere de benziyordu.

Diğer bir kapıdan derhal operatör dişçi içeriye girdi. Tıpkı tiyatro sahnesine giren bir aktöre benziyordu. Hem de sahnelerde doktor rolünü yapan aktörlere...

— Bayım.

Dedi.

Hasta kendisini takdim etti. Derdini, acılarını anlattı.

Doktor kaşlarını çattı. Mühim birşey dinliyormuş gibi durdu, dinledi. Sonra elini çenesine götürüp onu tuttu. Karagöz gibi bir geriye bir ileriye sallandı. Dudaklarını buruşturarak sordu:

— Ya... Daha ne var?..

— Hiç birşey yok, dişim ağrıyor. İşte bu kadar.

Doktor büyük, uzunboylu bir muayeneye başladı. Asabî idi. Hastanın çenesini alıyor, çeviriyor, sağa sola döndürüyor, bakıyor, yine bakıyor, ağzının bütün içlerine gözünü veriyordu.

Birdenbire korku ile geriye çekildi.

— Dehşet azizim! Dehşet!..

Dedi.

Hasta korku ile iskemlesinde doğruldu.

— Ne var doktor?

— Bütün ağzınız harap olmuş. Ağzınızın içinde müthiş bir ameliyata ihtiyaç var.

Zavallı hasta korkudan şaşırıvermişti. Artık dişi ağrımıyor, fakat ağzı ağrıyordu.

— Ya, doktor, dedi. Ben de şimdi anlıyorum ki ağrı ağzımdanmış. Dişimin ağrısı duruverdi.

— Ona ne şüphe...

Dişin yerine şimdi müthiş bir ağız ağrısı başlamıştı.

Doktor eski bir kitabı eline aldı. Bu (yirmi diş hastalığının kitabı) idi. Onu bir hayli okudu. Sonra hastadan daha ziyade şeyler soruşturdu. Cevapları bir deftere yazdı.

Hasta artık ölüm derecesine geliyordu.

— Aman doktor, dedi. Kortulmanın çaresi?

— Merak etme, şimdi olur...

Sustu, yine hacivat gibi sallandı.

— Bu tedavi biraz pahalıya mal olacak...

— Zararı yok...

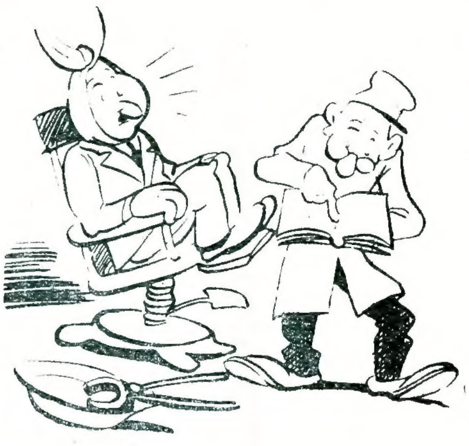

— Öyle ise dinle... Bugünlük muayene parası beş lira... Yarın gelirsiniz.. Pansuman parası beş lira verirsiniz.. Öbür gün dişinizi çekerim.. Beş lira daha... Daha öbürgün ağzınızı araştırırım. Ona da beş lira... Ötesi bakalım ne olur!.

Hasta birdenbire ayağa kalktı,artık hiçbir yeri ağrımıyordu.

— Teşekkür ederim doktor, şimdilik hiç bir yerim ağrımıyor. Ağrıdığı vakit gelirim, dedi ve soluğu dışarıda aldı.

R.Ç.

Afacan ile Çocuk Sesini Çıkaranlar

– 9 –

Bu sayıda da size genç ressamımız Sürûri Özel'i tanıtıyoruz. Sürûri Özel, Afacan ile Çocuk Sesininin iç sayfalarındaki bazı hikâye resimlerini, başlıklarını ve mecmualarımızı çıkaran arkadaşların karikatürlerini büyük bir

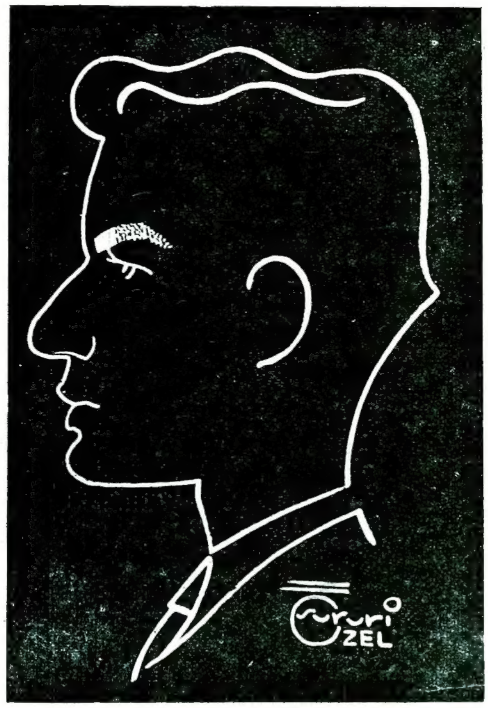

muvaffakıyetle yapmaktadır. Yukarıya bastığımız karikatürü de kendisi tarafından çizilmiştir.

ON YILLIK NEŞRİYAT SERGİSİ

— Baş tarafı 2 inci sayfada —

lan bu sergi, bütün Türk çocukları tarafından ziyaret edilmelidir. Sergide, son 10 yıl içinde Türkiyede çıkan kitap, gazete, mecmua, broşür ve faydalı birçok istatistikler bulunmaktadır. Ülkü Basımevinin bütün neşriyatı da sergide yer almıştır.

Serginin satış salonunda, bu neşriyatımız arzu edilenler tarafından yüzde yirmi iskonto ile tedarik edilebilmektedir.

10 Yıllık Neşriyat Sergisini ziyaret etmeği unutmayınız arkadaşlar.

Her Çağ Sizin:
AFACAN

— 13 —

166 — ORANDO bu çetin savaşta kendine bir pay çıkarmağı aklına bile getirmedi. Bir köşeye sıçan gibi büzüldü kaldı. Tarzan geri kalan Pars adamların kaçtığını görünce uzun bir sevinç nârası attı.

167 — Pars adamlar gözden kayboldukltan sonra Orando meydana çıktı. Tarzanın ayaklarına kapandı:

— Senin Tanrı adamı olduğuna bir kere daha inandım. Koluma güç geldi. Bu adamları takip edeyim mi?

168 — Tarzan: — Hayır dedi. Bırak kaçsınlar.. Kaçsınlar da sihirbazlarına haber versinler. Dur bak sana bunların nerede yaşadığını öğreneyim. Hem bunu bana ölü Pars adamlar söyliyecek Orando hayretten dona kaldı.

169 — Tarzan ölüleri de konuşturmasını biliyordu ha!. Orman adamı, ölü Pars adamın üstüne eğildi. Belinden pars derisini çıkardı. Pars adamın belinde meşinden kocaman bir kese vardı.

170 — Tarzan: «Himm!.. diye başını salladı. Pars adamlar bir dere kenarında oturuyorlar. Bu kesenin içindekiler timsahlara karşı kullanılan bir silâhtır. Timsahlar, bataklık ve sulak yerde yaşadığına bakılırsa Pars adamlar da bir su kenarında yaşıyorlar.

171 — Tarzan sözüne devam etti: Bak kazıklara! Bunlar timsah ağzını açtığı zaman dikine konur. Hayvan hırsla avını yemek için ağzını kapar. İki tarafı sivri olan bu kazık hayvanın alt ve üst çenesini birbirine kenetler.»

172 — Tarzan bunları söyledikten sonra tekrar Pars adamın üzerine eğildi. Onun dudaklarını parmaklarile ayırdı: «Dişlerini görüyor musun! diye Orandoya seslendi. Dişleri ince, destere gibi. Yamyamların dişleri böyle olur.»

173 — Epeyi şey öğrenmişlerdi. Ölü onlara çok şey söylemişti. Tarzan sözüne devam etti: «Ben gün doğusunda, ayakla iki gün uzakta bir göl biliyorum. Burada timsahlar yaşar. İlk önce oraya gidelim.»

174 — Orandonun bacağı iyice geçmemişti. Yavaş yavaş yürüyerek gün doğusuna doğru yol almağa başladılar. Bu sırada Tarzanın elinden kaçan Pars adamlar bacaklarının bütün kuvvetile köylerine doğru uçuyorlardı.

175 — Niyetleri bütün gördüklerini sihirbaz Lulimoya anlatmaktı. Bu sırada Lulimo genç esir kızı sıkıştırıp duruyordu. Yarım yamalak İngilizcesile şunları söylemeğe çalışıyordu.

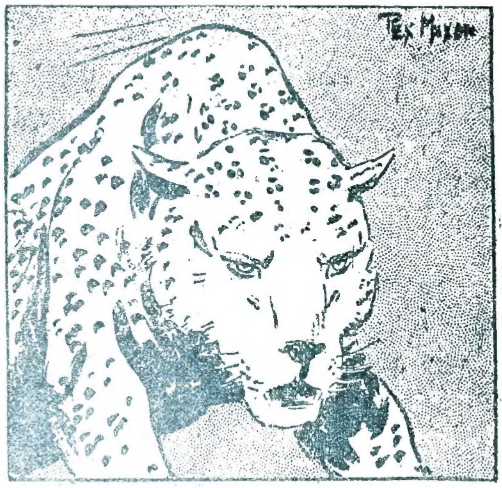

176 — «Sen. Benim.. olacak.. Yoksa.. seni bu hayvan.»

Bu hayvan derken yanındaki korkunç bir parsı gösterdi. Pars sızlayarak ileri atıldı.

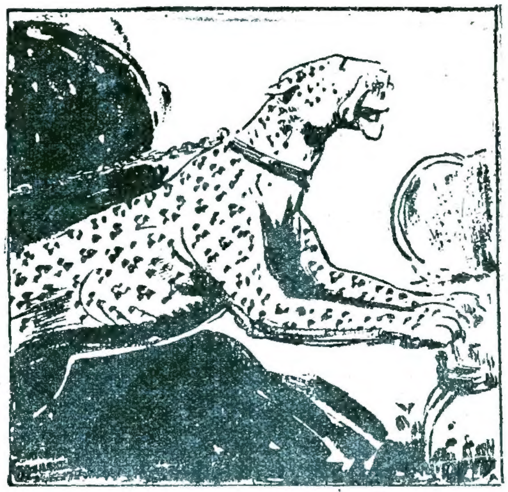

177 — Genç kız korkudan bir çığlık attı. Fakat korkusu boştu. Çünkü hayvan hırlıyarak durdu. Kalın zincirle dıvara bağlanmıştı. Hiç korkacak bir şey yoktu.

178 — Esir kız korkudan tir titriyordu. Cevap veremiyordu. Lulimo kızdı: — «Gördü.. Sen.. bu.. Diye hiddetle söylendi. etmiyecek kabul.. Olacak böyle. Kırt! Kırt!. Kırt!.»

179 — Bunları söylerken elile işaret yapıyor ve parsın nasıl parçalayacağını anlatmak istiyordu. Kız bir şey söylemeyince Lulimo onu zındana attırdı. Büyük törenle onu parsa parçalattıracaktı.

180 — Büyük tapınak genç esir kız meselesile uğraşırken tapınağın bulunduğu adaya bir kayık yanaştı. İçinde Tarzandan kaçan iki Pars adam vardı. Olan biteni Lulimoya anlattılar. Sihirbaz buyruk verdi.

— Daha var —

YAZAN:
Robert Luiz Stlvenson

Dilimize Çeviren:
A. Canayakın

Silver:

— Ne zaman mı? Diye bağırdı. Mümkün olduğu kadar geç; işte o zaman.. Kaptan Smollet mükemmel bir gemicidir ve gemiyi, bizim menfaatimize sevkediyor. Trelloni ile doktorda harita var. Fakat, ben onu nereye sakladıklarını, nereden bileyim? Sen de bilmezsin. Şu halde, Trelloni ile doktor defineyi bulsunlar ve onu, gemiye yükletmek için bize yardım etsinler. Bundan sonra işimize bakalım.

Dik:

—Biz de kötü gemiciler değiliz, Diye itiraz etti.

— İyi gemicileriz, demek istiyorsun, diye onu düzeltti. Biz, dümeni ancak çevirmesini biliriz. Fakat, seyir ve hareketi kim hesap edecek. Buna hiç birimiz muktedir değiliz. Elimde olsa, kaptan Smollet'e bizi dönüşte Passta kadar olsun götürmesi için müsaade ederdim. O zaman, hiç olmazsa, doğru gittiğini ve günde birer kaşık tatlı su verilmesi icap etmediğini bilirsin. Fakat çok yazık! Sizin bütün düşünceniz, bir an önce ayyaşlığa başlamak. Doğrusu ya sizin gibi adamlarla geri dönmek lâzımgeldiğini düşünürken içim sızlıyor.

— Yavaş ol, Sal sırığı, dedi. Seninle kimse münakaşa etmiyor.

Silver:

— Ben, boşu boşuna yatan büyük gemileri az mı gördüm? Güneşte kurusun diye asılanlara az mı şahid oldum? Diye bağırdı. Ve niçin? Çünkü hepsi acele ettiler, acele ettiler. Beni dinleyiniz, eğer, siz bir gemiyi idare etmesini ve rüzgârla boğuşmasını bilseydiniz, çoktan faytonlarda gezerdiniz. Fakat ne gezer! Ben, sizi çok iyi bilirim. Siz çatlayıncaya kadar rom içer ve dar ağacını boylarsınız.

İzrael:

— Herkes, seni meşhur bir söz ebesi olarak tanır, diye itiraz etti. Senin kadar gemiyi idare etmesini bilenler de vardı. Fakat onlar âmirlik taslamazlardı. Kendi keyflerine bakar ve başkalarına hiç engel olmazlardı.

Silver:

— Evet, dedi. Fakat, şimdi onlar nerede? Piyu böyle idi. Ve sefalet içinde sadaka dilenerek öldü. Flint de böyle idi. O da Savanda romdan öldü.. Ve bunlar, hoş, neşeli insanlardı.. Yalnız, bunlar şimdi nerede?.. İşte mesele burada!

Dik:

— Elimize geçtikleri zaman onları nl yapacağız? Diye sordu.

Aşçı heyecanla:

— İşte bu adam, hoşuma gidiyor, diye haykırdı. Boş şeylerden değil, işten bahsediyor. Peki, sana göre onları ne yapalım? İnglend'in yaptığı gibi ıssız bir adaya mı bırakalım. Yoksa, Flintin veya Billi Bons'un yaptığı gibi, hepsini domuz gibi boğazlayalım mı?

İzrael:

— Evet, Billi Bons böyle hareket ederdi, dedi. O, «ölülerin ısırmadıklarını» söylerdi ve bu işte usta idi.

Silver:

— Doğru, diye cevap verdi. Billi, bu işlerde usta idi. Kimseye soluk aldırmazdı, ben, öyle değilim. Alçak gönüllü, centilmen bir insanım. Lâkin,

Elma fıçısının içinden herşeyi dinliyordum.

görüyorum ki iş ciddidir. Mesele mühimdir. Çocuklar reyimi veriyorum: Öldürmeli.

Palâmentoya aza olduğum, yaldızlı arabalarda dolaştığım zaman, bu ince bacaklıların yanıma yuvarlanmasını istemem. Meyveyi oluncaya kadar beklemeli. Oldu mu koparmalıdır.

Ser tayfa muavini:

— Con, diye haykırdı. Sen, yaman bir adamsın!

Silver:

— Zamanı gelince, buna sen de inanırsın, dedi. Ben, yalnız bir şey istiyorum: Trelloniyi bana bırakınız. Onun öküz kafasını kendi elimle koparayım.

Ve sonra:

— Dik, diye ilâve etti. Fıçıya atla da bana bir elma ver. Boğazım kurudu..

— Benim nekadar korktuğumu tasavvur edebilirsiniz. Kendimde kuvvet görebilseydim, fırlar ve kaçmıya başlardım. Fakat ellerim ayaklarım kesilmişti. Dik ayağa kalkarken Gendsin sesi onu birdenbire durdurdu.:

— Bu kokmuş şeyleri nasıl da canın çekiyor, Con? Biraz rom içersen daha iyi olur.

Silver:

— Dik, dedi. Sana itimadım var. Mutbahta bır fıçı saklıdır. Destiyi doldur da getir.

Dik, gider gitmez; İzrael aşçının kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Ben, ancak bir, iki kelimesini işittim; fakat bu da kâfi di.

İzrael:

— Ötekilerden hiçbiri razı olmıyor diye fısıldamıştı.

Demek ki, gemide daha bize sadık adamlar kalmıştı.

Dik, döndüğü zaman üçü de sıra ile destiyi alıp diktiler. Biri «Saadete» dedi. Öteki «İhtiyar Flint'in şerefine» diye bağırdı. Silver şöyle bir şarkı tutturdu:

Neşeli ve zengin yaşamak için
Tali ve ganimet şerefine iç!

Birdenbire fıçının içi aydınlanmıştı. Yukarıya bakınca: ayın yelkenleri gümüş gibi parlatarak yükseldiğini gördüm. Ve yine o anda nöbetçi kulesinden bir ses duyuldu: — Kara.

XII
MÜZAKERE

Güverte, ayak seslerile inledi. Herkesin yukarıya fırladığını işittim.

Fıçıdan çıktım ve micene direğinin yanından aykırladım. Geminin kıç tarafını iki kere dolaştım: Genter ve doktor Livsi ile birlikte baş tarafa koştum.

Bütün mürettebat buraya toplanmıştı. Duman, ayın meydana çıkışile beraber birdenbire dağılmıştı. Uzaklarda iki küçük tepe görünüyordu, bunların arkasında daha yüksek ve hâlâ dumanla örtülü bir tepe daha vardı. Üçü de tam bir mahrut şeklinde idi. Bunları, rüyada gibi seyrettim; daha deminki korkudan kendime gelemiyordum.

— Daha var —

LOREL İLE HARDİNİN SERÜVENLERİ

90 — Polis onları yaka paça tutarak muhakemeye götürdü. İki yaramaz komiğin lâf söyliyecek halleri kalmamıştı Hâkim neye geldiklerini sorunca ikisi de apışıp kaldılar.

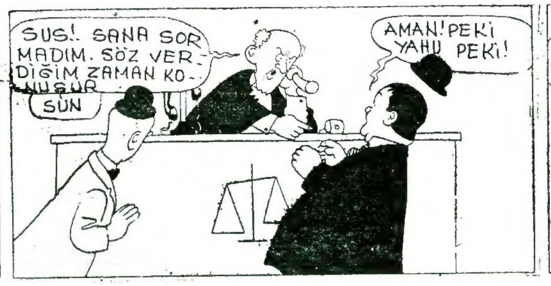

91 — Kendileri gelmemişlerdi ki.. Polis onları tutmuş getirmişti.

İşin tuhafına bakın ki.. hâkim de hafif duyardı. Kulağına öküz boynuzunu sokar öyle konuşurdu.

92 — Bay hâkim bir Lorelin, bir de Hardinin dudaklarını kıpırdattığını görüyor, fakat ne söylediklerini anlıyamıyordu. En sonunda kızdı. Lorele söz verdi: — Sen söyle.. Dinliyorum.

93 — Lorel avazı çıktığı bağırmağa başladı. Döğüşün nasıl başladığını anlatıyordu. Hardi duymamak için kulaklarını tıkadı. Hâkim ayağa kalktı. Fakat bir şey duymıyordu.

94 — Hâkim birdenbire her nedense sinirlendi. Söylenenleri duymuyordu. Eline çekicini aldı. Masanın üzerine vurdu. Hüküm verdi: Kük kek ettiğinize bakılırsa siz çok kabahatlısınız.

95 — 10 gün hapis yatacaksınız. Bu kararı duyunca iki arkadaş korkunç bir çığlık attılar. Bay hâkim bu çığlığı ancak duyabildi. Ve her iki arkadaşı affetti. İkisi gene dosttu. — Son —

KRAL İLE DEVİN RESİMLİ MASALI

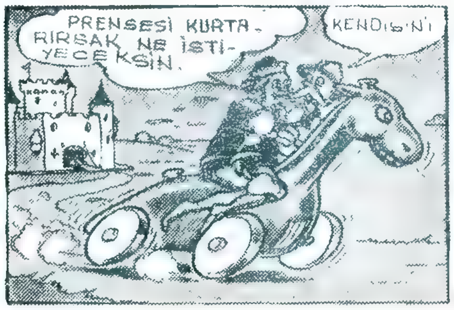

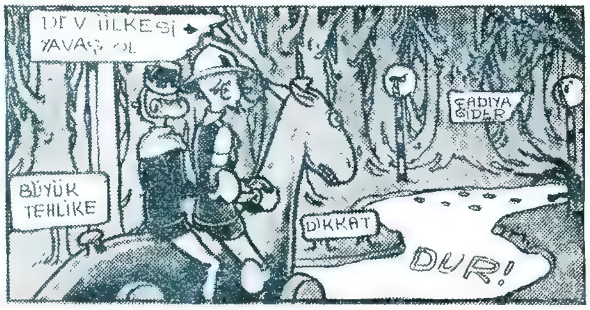

37 — Kale muhafızı üç arkadaşı tuttu. Deliğe tıktı, Suçlular az sonra büyük şatonun sahibi hürmetli kral Aksakalın karşısına çıkarıldılar.

38 — Kral gözleri fıldır fıldır dönen bu suçlulardan istifade etmeği düşündü, derdini açtı:

— Benim cici kızımı bir derd kaptı. Kızımı kurtarırsanız., size, ne isterseniz veririm

39 — Kral ile uşağı bir selâm çaktılar. Ak sakalın yanından çıktılar. At onları da devin ülkesine doğru uçurmağa başladı. Artık tali onlara gülmüştü.

40 — Az sonra kral Aksakalın ülkesinin sınırlarına geldiler, İki arkadaşın içine bir korku düştü. Eve yaklaşmışlardı. Geri dönmek istediler.

41 — Fakat yol bulamadılar. Bir büyücünün tabelâsını gördüler. Gidip ondan akıl danışacaklardı. Mağazanın İçerisi kapkaranlıktı.

42 — Büyücü kapıda iki yabancının titreşip durduğunu görünce içeriden bağırdı: Korkmayınız.. Giriniz, Benim kapımdan girenlere kimse fenalık yapamaz.

43 — Kral ile uşağı içeri girdiler. Büyücüye derdlerini anlattılar. O da şunları söyledi:

Eğer bana devin sakalından üç tel getirirseniz.

44 — .. Size bir gömlek örerim. Gömleği giyince görünmez olur, kralın kızımı kurtarırsınız. Devin yanına varmakta bir zorluğa uğrarsanız..

45 — Su şişenin içindeki ilâç size çok yardım edebilir.

Büyücü bu sözleri söylerken kocaman bir şişe uzattı.

— Daha var —

KARA KARNAK!..

— 91 —

143 — Bay Tekin şefin bütün sözlerini dinledi. Sonra:

— Çok güzel dedi. Yalnız Kara Karnak beni öldürmeden evvel bir haber verin bakalım ne diyecek! Şef:

— Elbette!.. diye düşündü. Bu adamın hiç yakalanmamağa çalışmasında bir sebep var. Bunu Kara Karnağa haber versek iyi olur.

Lil bu sırada bir odanın kapısında tir tir titriyordu.

Hoa onu almış uzun yollardan geçirmiş. Sonra şehrin tenha köşesinde bir eve sokmuştu. Evin içinde yer altında uzun müddet gittiler. birçok dönemeçlerden geçtiler. Uzun yeraltı yolculuğundan sonra bir evin karanlık bodrumuna çıktılar.

HOA onu bir kapının önüne götürdü.

144 — Hoa buyruk verdi.

— Lil tereddüt etti. Asıl dananın kuyruğu şimdi kopacaktı.

Lil tereddüt etti. Asıl dananın kuyruğu şimdi kopacaktı.

Hoa Lilin fazla düşünmesine meydan bırakmadı. Dişlerini gıcırdattı. Tabancasını ileri uzattı.

Lil kapıyı çalmağa mecbur oldu.

Uzun bir sessizlikten sonra kapı yavaş yavaş açıldı. İçeriden siyahlar giymiş bir hayalet çıktı.

Siyah örtü vücudunun her yerini, hattâ başını bile örtmüştü. Yalnız etrafı görebilmesi için iki delik bırakmıştı.

145 — Lil bunun Kara Karnak denilen adam olduğunu anlatmakta gecikmedi.

Lil, korkmakla bir şey elde edemiyeceğini anladı.

Çabucak kendini topladı. Umursamayan bir tavır takınması çok lehinde olacaktı. Yavaş yavaş şunları

söyledi.

— Bayım Eğer sizin beni böyle siyah elbiselerle karşılayacağınızı bilseydim ben de kırmızı elbise giyerdim..

Lil belki daha söyliyecekti. Karnak sözünü kesti:

— Ben sizin yerinizde olsam beyaz giyerdim. Ölümün bukadar yakın olduğu bir zamanda insan kırmızı değil, beyaz giyer, kefen rengi olan beyaz..

— Daha var —

KÜÇÜK YAŞTA AMCA, YEĞEN OLMAK BELÂLI BİR İŞTİR

İki küçük çocuk birisi beş yaşında, diğeri de yedi yaşındadır. Bunlar amca ve yeğendirler.

Küçük yeğen birgün mektepte büyük bir iğne ile oynarken muallim bunu görür.

— Ooh, yaramaz, der. Sana bu iğneyi kim verdi?

— Amcam verdi!

— Sen yalan söylemeğe utanmıyor musun.. Bugün mektepten dışarı çıkmadığın halde amcanı nerede ve ne zaman gördün. Dünyada yalan söylemek kadar fena bir şey yoktur.

— Hayır, Bay muallim, ben yalan birşey söylemiyorum ki...

— O halde amcanı nerede gördün de sana bu iğneyi verdi?

— Siz de sorabilirsiniz, amcam Turhan, birinci sınıfta okuyor. Çağırın, sorun, bu iğneyi bana vermiş mi, vermemiş mi?.

Meğer ayni yaşta amca yeğen olmak, ayni mektebe gitmek te çok belâlı bir iş imiş!.

GEÇMİŞ ZAMANLARDA

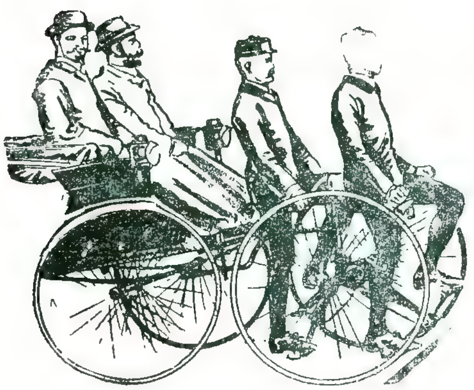

Resimde gördüğünüz bu taksi arabası, tam 45 sene iki adam tarafından yürütülmüş ve idare edilmiştir. O zamanlar bu taksi çok büyük bir rağbet görmüştü.

NAZİK MAYMUNLARININ BURUNLARI

Nazik ismindeki maymunların burunları çocuk iken gayet küçük olur. Fakat zaman geçip maymun büyüdükçe burunları da hayret verecek derecede şişer ve uzarlar.

TERZİ — KUŞ

Seylânda, Terzi - Kuş isminde tuhaf bir yaratık yaşamaktadır. Bu kuşçağız, yuvasını hazırlamak için ilk evvelâ büyük ağaçların yapraklarını ortalarından delmekte ve sonra da hepsini bir arada örümcek ağının telleri ile dikmektedir.

KURTARAN SİLÂHLAR

Birçok işlerde kullanılan muhtelif silâhlar vardır. Fakat bizim burada anlatmak istediğimiz bu silâhlar, öldürücü değil, kurtarıcı silâhlardır.

Bunlar, sularda boğulmak üzere olan insanları kurtarmak için yapılmış tüfeklerdir.

Yeni can kurtaran tüfekleri, deniz üstündeki imdat istiyen bir adama, kurşun yerine uzun bir ip atarlar.

Bugün yeni icat edilen bu silâhlar, can kurtaran ipini ancak birkaç yüz metre uzağa kadar atabilmektedirler. Bu da oldukça uzun bir mesafedir. Çünkü el ile, herhangi ağır bir cismi ipin ucuna bağlayıp ta atmağa kalksak, yüz değil otuz metre mesafeyi bile zorlukla buldurabiliriz.

DÜNYANIN EN TUHAF KÜTÜPHANESİ

Dünyada bulunan kütüphanelerin en tuhafı, Burmada Madalay'dır. Bu kütüphanenin içinde 45 tane mabet vardır ki her birisinde de Budaya ait mukaddes birer kitap bulunur.

SAATTE 100 KİLOMETRE

Küçük mesafelerde bir pars, saatte tam 100 kilometre kadar koşabilir. Bu yarışta kronometre tutulmuş ve parsın saatte 100 kilometre koştuğu görülmüştür.

Neş'eli Sözler

KOPYECİ BAŞININ DERDİ..

— Anne, dün çıkardığım gömleği nereye koydun?

— Yıkamak üzere çamaşırcıya gönderdim, oğlum..

— Eyvah, bugün hesaptan imtihan vardı. Kopye edeceğim şeyleri gömleğin koluna yazmıştım. Şimdi ne yapacağım!..

YAMYAMLAR

Bayan — Gazetelerde okuduğuma göre, Afrikada daha binlerce yamyam varmış.. Bunların imhası için beyaz insanlar gönderilmiş.

Bay — İyi ya, onlar da böyle yemlik kimseler arıyorlar. Şu halde giden beyazlar da onların karınlarını doyurmağa kefi gelmiyecektir.

Biraz da Eğlence

SERMET İLE KEDİSİ PAMUK

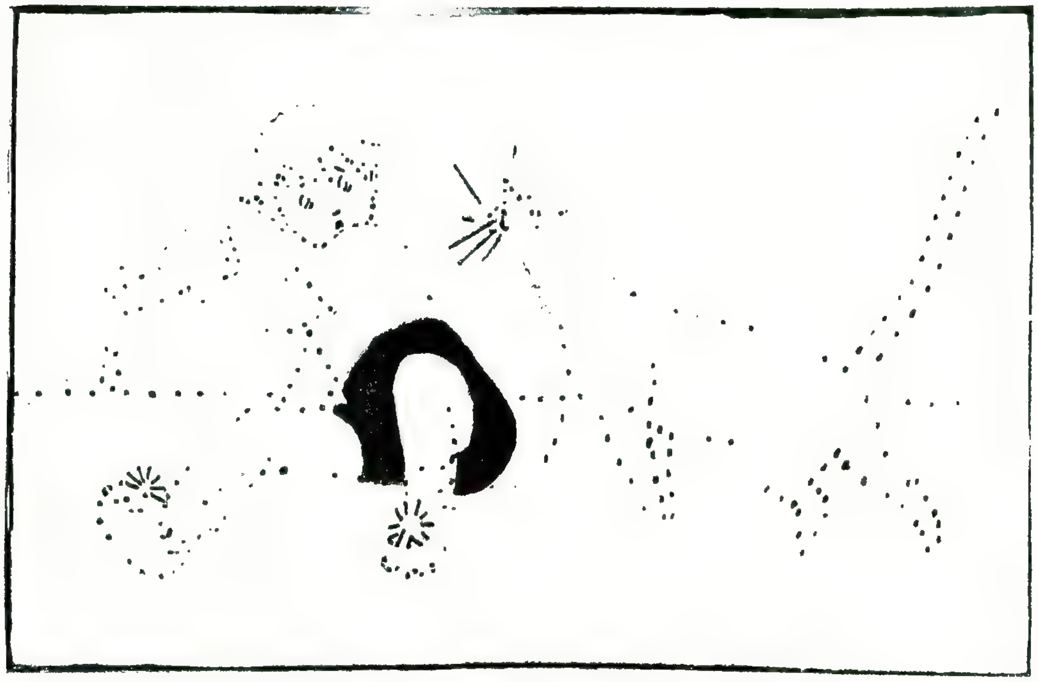

Küçük Sermet, her gün bahçesinde oynarken kedisi güzel Pamuk ta yanından ayrılmaz. Fakat bir gün her nedense kedisi yanına gelince onu istemedi. Pamuk yaklaştı. O geri çekildi. Bunun sebebini öğrenmek için kalın kurşun kalemlerinizi alınız ve resmin siyah noktalarını birbirlerine birleştiriniz. Sonra Kuru boya kalemlerinizi kullanarak bu resmi güzelce boyayınız. Hem mecmuanızın bu sayfasını güzelleştirmiş ve hem de Sermetin, kendisinden niçin kaçtığını öğrenmiş olacaksınız.

BALIKÇININ DAVETLİLERİ

Balıkçı baba, akşama gelecek dört davetlisine ikram etmek üzere nehre balık avlamağa gitmişti. Fakat saatlerce uğraştığı halde bir tek balık bile yakalayamadı. Davetliler de gelip kendisini beklemeğe başladılar. Acaba bu dört kişiyi resimde bulabilir misiniz? Resmi sağa, sola çevirerek bir bakın. Belki bulursunuz.

HESAPTA PARMAKLARIMIZ ÇOK İŞ GÖRÜRLER..

Birçok çocuklar hesap yapmak için parmaklarından bir yardım beklerler. Fakat pek azı hesabı yapabilmek için parmaklarından istifade etmesini bilir. Aşağıdaki usul beş parmak ile on parmağın hangi rakamları ayrı ayrı saymağa yarayacağını gösterecektir.

Bir, iki, üç, beşe kadar parmaklarınız tam beşi ifade eder. On parmağınızı birden kapatmak on sayıyı saymak demektir. Eğer bu adet elli sekiz gibi bir sayıyı saymak olursa, ondan sonra gelecek adet için, bir parmağınızı kapamak ve daima kapalı tutup ikinci parmaktan başlamak lâzımdır. Böylece yirmiyi itmam edersiniz. Otuzu iki parmağı kapayıp hesaptan hariç bırakmakla temin edersiniz.

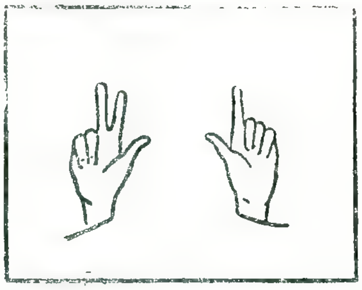

ÇAY

— Baştarafı 3 üncü sayfada —

yah çay olduğu gibi yeşil çay da ... dır.

Yeşil çay en fazla Japonyada yetişir, Çinin bir kısmında, Rusyada ve Türkistanda da bulunur.

Siyah çay ise Hind çayı dediğimiz Seylân çayıdır. Acaba bu fark neden ileri gelir?

Yeşil çay, tahammür etmemiş çaydır. Yani yaprak koparılır koparılmaz ne bir sıcağın ne de bir rütubetin tesiri altında bırakılmadan kullanılır. Japonyanın yeşil çayı da kendisine mahsus bir usul ile yetiştirilir.

Taze yapraklar kesilir keslimez bir buharda kırk saniye kadar tutulur. Sonra soğutulur. Ve bir makineden geçirilir. Bu ameliyat yarım saat kadar sürer. Diğer bir makine de yaprakları katlar ve böylece son ameliye yapılarak çay, çay haline girer. Japonya senede yüz milyon kilo çay yetiştirir.

Çay, insanın hayatında maddî ve ruhî büyük bir rol oynamaktadır. Bu sebepten çayın kendisine mahsus merasimleri vardır. Hattâ Japonyada bu, başlı başına bir din, bir âyin gibidir.

Masal

Su Damlası

Yazan: N. Perker

— Her hakkı mahfuzdur —

Nerede ve nasıl dünyaya geldiğimi bilmiyorum. Kendimi nekadar zorlasam zorlayayım hayatımın ilk vakası olarak şunu hatırlıyorum.:

Engin bir deniz.. Güneş, ışık saçan koca kocaman kızıl bir tekerlek halinde ... a yaklaşmış.. Rüzgâr bir yandan komavi suları dalgalandırıyor, bir ... lan da küçük, kara bir teknenin ... enlerini şişiriyor.. kara tekne dalgaları köpürterek sallana sallana ilerliyor. Genç bir adam dirseklerini küpeşteye dayamış, başını avuçlarının arasına almış, düşünüyor.. İşte tam bu sırada ben de onun sağ gözünde biriken damlalar arasında dolaşıyorum. Evvelâ etrafıma bakıyorum. Biraz evvel anlattığım manzarayı görüyorum. Henüz kara teknenin diğer kısımlarına gökteki bulutların durumuna dikkat etmeden ardımdan gelen damlalarla çoğalıyoruz. Genç adamın sağ gözüne sığamayıp kenarından taşıyoruz.

Ben delikanlının solgun yanağından aşağıya yuvarlandım. Çenesinin altından boşluğa doğru sarktım. Bu sırada yanık yüzlü, sert bakışlı fakat tatlı sözlü bir adam geldi, delikanlının omuzuna vurdu:

— Evlât, ne düşünüyorsun? Memleketini mi, nişanlını mı?

Genç adam mırıldandı:

— Her ikisini!..

Yanık yüzlü gemici gürültülü bir kahkaha atarak bağırdı:

— Düşünme canım! İki yıllık ayrılığın ne ehemmiyeti var. İçini geniş tut, neşeni kaybetme!.. Neşe hem zekânı parlatır, hem kuvvetini arttırır. Kralın omuzlarına yüklediği vazifeyi başarırsan pek büyük mükâfat alacağın belli. O zaman nişanlınla beraber göğsünü kabarta kabarta istediğin yerde dolaşırsın. Hem zengin olup rahata kavuşursun, hem herkesin, saygısını kazanırsın..

Yanık yüzlü gemicinin sözleri bitince delikanlı yüreğinden kopup gelen bir «Ah» çekti. Bu sarsıntıya ben dayanamadım. Genç adamın çenesinden kurtulup boşluğa uçtum. Biraz sonra denize, milyonlarca, milyarlarca damlaların arasına düştüm. Bir iki kere köpüklü sulara dalıp çıktım. Kara tekne yanımdan süratle uzaklaştı. Bir az sonra sim siyah bir gölge halini aldı. Güneş batınca büsbütün gözden kayboldu

Evet artık denizde idim. Burası delikanlının gözü kadar dar değildi. Çok genişti. Fakat arkadaşlarım pek acı idiler. Her nekadar ben tatlı değil idisem de tuzlu sayılırdım. Lâkin bunlarda tuzlu denemiyecek bir hal vardı.

Her ne ise, ayrılıktan hiç hoşlanmadığım için ben de onlara uydum. Çok geçmeden onlar gibi biraz da acılaştım.

Geceleyin yeni arkadaşlarımla beraber yıldızları seyrede ede dolaştık. yolumuz sığ kenarlara düşünce yosunları okşadık. Sabaha doğru bir balık sürüsüne rastladık. En öndeki ağzını

Dağları örtüyor, yarları dolduruyorduk

açar açmaz beni hoppadak yuttu. Okadar korktum ki sesim olsa idi cıyak cıyak bağıracaktım.

Balığın ağzı pek karanlıktı. Boğazile, yanaklarını sıkıştırınca beni kulaklarının arkasına fırlattı. Oralarda tarak gibi kırmızı şeylerin arasından süzülürken inceldim, uzadım, canımın çekildiğini sandım. Bir anda denize atıldığımı anladım. Fakat baygın gibi idim. Boğuluyordum. Arkadan gelen balık da kaçmağa vakit bulamadan yine beni yuttu. O da yanaklarile, boğazını sıkıştırınca kulaklarının arkasına fırlattı. Bu sefer taraklardan süzülürken fazla iztırab çekmedim. Dışarı atılınca eskisi gibi bayğındım ama ikinci balığın önündeki iri balığa şöyle bağırdığını duydum:

— Ayol, içime fenalık çöküyor.. başım dönüyor!..

Öndeki büyük balık hemen cevap verdi:

— Elbette bayılırsın!.. Sana peşimden gelme, biraz açıktan yüz diyorum. Sen dinlemiyorsun. Benim havasını aldığım suları kullanıyorsun.. Şimdiye kadar havasızlıktan boğulmadığına şükret..

Balıkların konuşmasından birşey anlıyamadım. Kimseye de soramadım. Yarı baygın, yarı sersem bir halde hayli dolaştım. Nihayet suyun yüzüne çıktım. O anda vücudumda bir tazelik belirdi. Kuvvetim arttı. Havadan bana can katıldığını sandım. Sonradan öğrendim ki havanın bana kattığı canı meğer balıklar benden almışlar, ben de gerçekten sersem, baygın bir hale gelmişim..

Suyun yüzü çok rahat ve pek emin bir yerdi. Balıklar buralara kadar gelip bizi yutmağa kalkmıyorlardı. Bu sebepten derin inmemeğe gayret ediyordum. Diğer taraftan da güneş yükseliyor, üzerimize kızgın ışıklar saçıyordu.

Isındım, ısındım, öyle ısındım ki her tarafım gevşedi. Bu sefer de havasızlıktan ileri gelen baygınlığın bir başkası oldu: Her taraf gevşeyince kendimden yeçtim. Bütün zerrelerimin vücudumdan çekildiğini sandım. Hafifledim, genişledim. Genişledikçe da-

ha çok zayıfladım, ve yavaş yavaş uçmağa, yani havalanmağa başladım.

Tuhaf değil mi sanki hava olmuştum. Ama hava değildim. Sade onun gibi yükselmiştim, ve yükseklerde dolaşıyordum. Bu seyahat iyi ama rüya görür gibi bir haldi. Bu sebepten hiç beğenmiyordum.

Nihayet akşam oldu. Güneş battı. Ortalık serinledi. Ben de kendi kendime gelmeğe başladım. Yavaş yavaş ağırlaştım. Ağırlaştıkça küçüldüm. Tostoparlak damlacık halinde penbe bir gülün üstüne kondum.

Sabah oldu. Tan yeri ağardı. Biraz sonra güneşin kızıllığı belirince titredim. «Acaba ısırınca yine uçacak mıyım? Ah bir yere kaçabilsem!.» diye düşündüm. Fakat kaçacak yer bulamadım.

Bu sırada bir genç kız geldi. Bana mı, yoksa güle mi bir hayli baktıktan sonra: «Aman ne güzel şebnemler» diye bağırarak bulunduğum çiçeği kopardı. Hemen başına taktı.

Bu esnada okadar şiddetle sarsıldım ki gülün penbe yapraklarına bütün kuvvetimle yapıştığım halde yine tutunamadım. Sapanla atılmış bir taş gibi mis kokulu yatağımdan fırlıyarak yere düştüm.

Burası kabarık topraktı. Akıcı huyuna kapılarak toprağın yarıklarından süzüldüm. Derinlere girdim. Keşkem girmeseymişim.. Birtakım «kök» denen ince kıllar bana sarıldılar, emmeğe kalktılar. Ben yine kaçmak, yarıklardan hattâ daha derine akmak istedim. Ama ne faydalı!. O incecik kıllar keni bırakmadılar. Hazırlop yumurtayı havası alınmış dar ağızlı sürahiye ıkına ıkına sokar gibi beni de, benden belki bin kere daha küçük olan daracık deliklerden sokmağa kalktılar. Bu sebepten inceldim, uzadım, pek çok uğraştıktan sonra yine daracık bir boruya girdim. Alttan itile itile yükseldim.

Bu halde dört beş saat geçti. Aklımda kalmıyan türlü türlü sıkıntılı korkunç yerlerde dolaştım. Nihayet yeşil renkli bir yaprağa vardım. Meğer ben deminki gülün dibine düşmüşüm. Fidanın içinde dolaşıyormuşum. Kısacası nebatın canına can katıyormuşum. Fakat ben canımdan geçiyormuşum..

Hele yeşil yaprakta başıma öyle şeyler geldi ki güneşin bana yaptığı fenalığı az buldum. Onu hasretle andım. Bu sırada önüme yine pek küçük bir delik çıktı. Hemen oradan dışarıya fırlamak istedim.

Güneş yine yükselmiş, etrafı kavurmağa başlamıştı. Küçük delikten çıkan parçalarım derhal hafifleyip uçuyorlardı. Tekrar edeyim, bu uçuş nebatın yaprağındaki ıstıraptan daha zararsızdı. Ben uçarken gülün başında duran bir bilgin sabahki kıza:

— Yavrum, nebatlar da bizim vibi terlerler. Yeşil yapraklarındaki mini mini deliklerden her zaman havaya su buharı verirler! diyordu

Gülün mis kokulu çiçeklerindeki rahat uyku pek hoş bir şey ise de sonraki sıkıntılar çok acı olduğundan bir daha yere yaklaşmak istemedim. «Ya bulutlarda, ya denizde kalmalıyım!» diyerek yükseldim, yükseldim. Rüzgârlara katılıp uzaklara gittim. Dağlar, tepeler aştım. Soğuk bir ülkede pek şiddetli bir fırtınaya kapıldım.

Yine hesabım yanlış çıktı. Fırtınanın estiği taraftan kara bulutlar geldi. Güneş kapandı. Ben üşümeğe ve titreme-

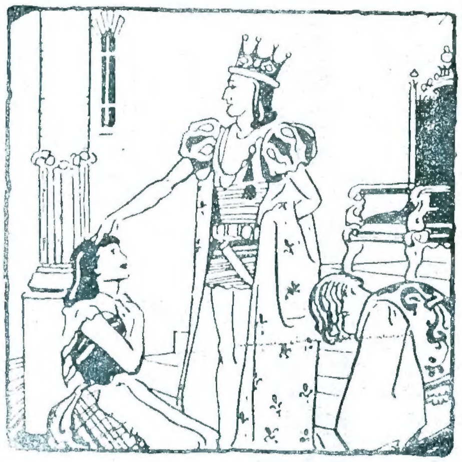

ğe başladım. Üşüdükçe küçüldüm. Nihayet kaskatı kesilip dondum. Artık kar olmuştum. Beyaz kanatlı kelebekler gibi uçuşuyorduk. Dağları örtüyor, yarları dolduruyorduk. Köylerine dönen insanların yollarını diz kapaklarına kadar kapamaktan hiç çekinmiyorduk. Zavallıların üşüdüklerini gördükçe «Biz de üşüyoruz!» diye insafsızca gülüyorduk. Fakat onların bizim kadar soğuğa dayanmadıklarını düşünmiyorduk.

Aman kar ne iyi, ne rahat şeymiş. Ben burada tam altı ay kaldım. Soğuktum ama sıkıntı çekmiyordum. Ara sıra kara bulutlar çekiliyor, güneş çıkıyordu. O zaman biraz ısınıp akıcı halimizi alıyorduk. Fakat hiçbir zaman uçacak derecede ısınamıyorduk.

Güneş çekilince donuyordu. Kaskatı, hem de kardan daha katı kesiliyorduk. Yani buz oluyorduk.

Buz halimiz kar halimizden daha eğlenceli idi. Çünkü oturduğumuz yerde üzerimizden geçmek istiyenlerin pat, pat düşüp yuvarlandıklarını gördükçe eğleniyorduk.

Nihayet öyle bir an geldi ki güneş sık sık görünmeğe başladı. Kara bulutlar azaldı. Gün geçtikçe güneşin sıcaklığı arttı. Eskisi gibi ikide birde eriyip donamaz olduk. sızıntılar halinde sel çukurlara da toplanmağa başladık. Taşı, toprağı birbirine katarak şarıl şarıl aktık. Kayalardan atladık. Aman Yarabbim. o ne çılgınlıktı. «Sel!» Denen şey tam ruhumuza, tabiatımıza uygundu. Hiç birimiz bu halden şikâyet etmiyordu. Kahkahalar atarak, gürültü yaparak akıyorduk. Önümüze çıkan otları, fidanları yaramaz çocuklar gibi koparıyorduk. Çok olursak etrafımıza saldırıyorduk. Kulübeleri söküyor, tahta perdeleri yırtıyorduk.

Galiba bu, uzun zaman geçirdiğimiz durgun hayatın fena tesiri idi. Aylardanberi bir hasta gibi olduğumuz yerde kalmıştık. Şimdi çılgınlık ihtiyacile yanıyorduk. Bu sebepten etrafımıza yaptığımız kötülüğün farkında değildik.

Bununla beraber insanlar bizim bu çılgınlığımızdan da faydalanma yolunu bulmuşlar. Geçtiğimiz yerlere çarklar kurup değirmenler yapmışlar. Biz önümüze çıkan birtakım dişli tekerlekleri hızla çarpıp gıcır gıcır döndürdüğümüz zaman bir kötülük daha işlediğimizi sanarak sevinçle bağırdık. Köpükler çıkararak etrafımızdaki adamla-

— Lütfen sayfayı çeviriniz —

rın yüzlerine sırıtırdık. Fakat bir gün yine böyle bir değirmenden geçerken iki kişinin konuşmasından dişli çarkların faydasını öğrenince şaşırdım. Hemen yanımdaki otlara dokunarak yavaşladım. Bu sırada penbe yanaklı bir kız geldi. Elindeki bakracı dereye daldırınca birçok arkadaşımla beraber beni de yakaladı.

Kız ağır adımlarla kulübesine gitti. Yemeğini hazırladı. Karnını doyururken beni de içti. Çok geçmeden genç kızın kanına karıştım Damarlarında dolaştım. Zavallının kalbi kederli kederli atıyordu. Beyni yalnız bir kişiyi düşünüyordu. Nihayet onun da göz yaşı kesesinde toplandım. Bir gün gözüne indim.

O sırada genç kız bir resme bakıyordu. Bu resim kara teknedeki delikanlıya benziyordu. Genç kız: «Ah, ne zaman gelecek!» diye mırıldanıyordu.

Bu esnada kapı vuruldu. Kızcağız ağladığını belli etmemek için mendilele gözlerini kuruladı. Hiç şüphe yok ki, ben de mendile geçtim. Yayılmak için kendime iyi bir yer aramağa çalışırken bir çığlık koptu. Genç kız elindeki mendili bir tarafa fırlattı. Kapıdan giren bir adamın boynuna sarıldı.

Bu adam kara teknedeki delikanlı idi. Ödevini bitirmiş, geri dönmüştü. Sevgilisini bağrına basarken sevinçle bağırdı:

— Kral hizmetimden pek memnun oldu. Mükâfat olarak on kese altın verdi. Nikâhımızı da sarayda kendi kıyacağını söyledi!.ı

Bu sırada güneş tam üstümüze gelmişti. Yine beni ısıtıyor, hafifletiyordu. Biraz sonra istemiyerek mendilden ayrıldım. «Bari şu sevişen insanların arasında kalsam!» diye dürünürken pencereye doğru ilerledim.

«Ah güneş! Ah güneş! Bırak beni!» diye inledim. Ne çare; daima güneşin elinde esir olan, o istedikçe donan, eriyen, uçan ben, tabiata türlü türlü hizmetler etmek için pencereden bulutlara doğru yükseldim.

N. Perker.

Medenî Ayı

— Baştarafı 6 ncı sayfada —

laşınca, bir elini bana diğerini de Sadığa uzattı.

On dakika geçmeden Mişo ile iyice ahbap olmuştuk. Evin küçük çocuğu Rasimi bakkale göndererek fındık aldırdık. Ve olduğu gibi kese kâğıdı ile Mişo'ya verdik. Kırarak yemeğe başladı. Ellerini oynatışından sevindiği anlaşılıyordu. Bu âdeta bir ufak çocuk gibi terbiye edilmişti. Teyzemin kızına:

—Mişo kaç yaşındadır? diye sorduk.

— O artık bu evin çocuğu sayılıyor. Tam beş senedir yanımızdadır, dedi.

Akşam üzeri hava kararıyordu. Fotoğraf makinesini alarak onun uzun iskemlesinde bir resmini çektim. Kapıdan çıkacağımız sırada ayının uluduğunu işittik. Meğerse bizim gittiğimizden ötürü ağlıyormuş. Tekrar geriye dönerek kendisini okşadım:

— Sevimli Mişo. Haftaya Pazara bol bol hediyelerle yine seni görmeğe geleceğiz, dedim. Sanki hepsini anlamış gibi oturduğu yerde seviniyordu. Teyzemin kızı arkamızdan bağırdı:

— Şayet haftaya gelirseniz. Mişoya bir de ayna getiriniz, dedi.

Anlaşılan Mişo başını yıkadıkça aynaya bakarak kıllarını tarıyormuş.

Nasıl, şimdi bu ayıya medenî ayı demekte haklı değil miyim?

Y. S

Miki Fareyi

Seversiniz değil mi?

O halde her hafta birer **ÇOCUK SESİ** alınız. İçinde **MİKİ FARE** ile **ÇOMAR**'ın ve **TONTON**'un en gülünçlü resimli hikâyeleri vardır.

20 sayfa 5 kuruş

BAHAR BAYRAMI NASIL GEÇTİ?

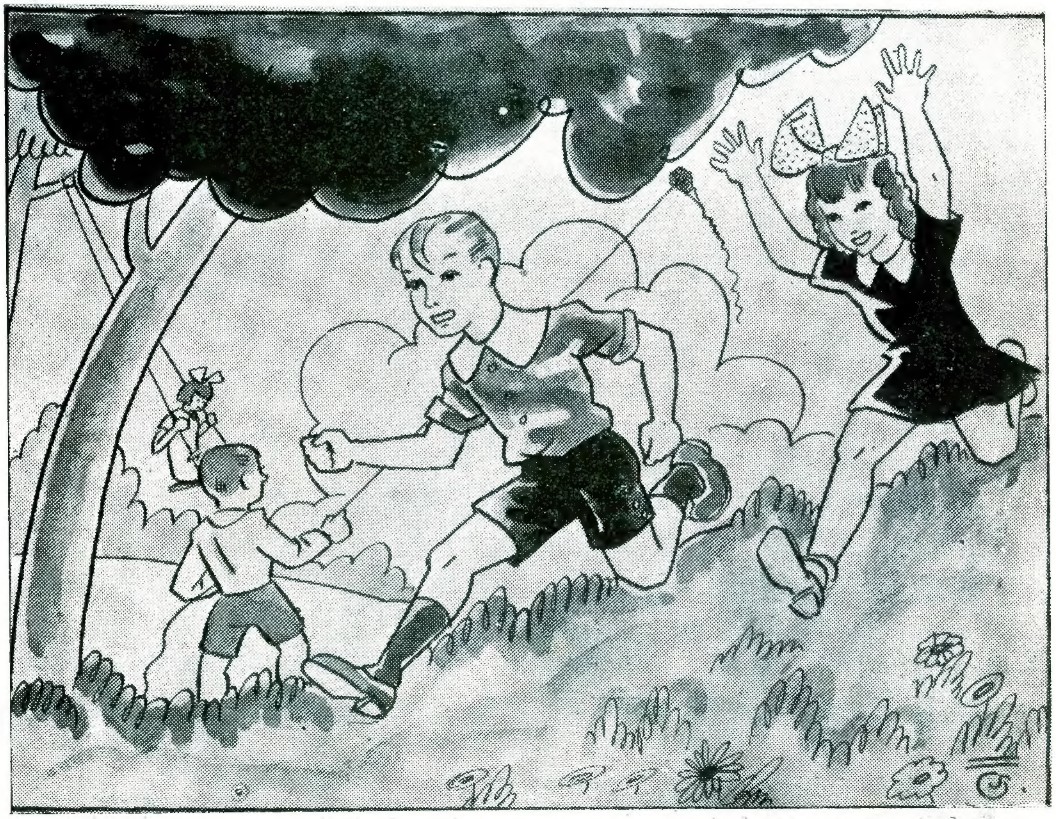

Geçen pazartesi günü 1 Mayıs Bahar bayramı idi. Bu münasebetle bütün mektepler, bahar bayramını kutlulamak için kırlara açılıp bol bol eğlendiler.

Bu haftaki bilmecemiz kelimelidir. Cevaplarınıza sayfa altındaki kuponu ekliyerek (İstanbul posta kutusu 617 Afacan 233 üncü bilmece memuru) adresine 25 gün içinde göndermeniz gerektir.

Çerçeve içinde dağılmış olarak duran heceleri o suretle yanyana getiriniz ki 19 Mayıs spor şenliklerine ait bir topsöz meydana gelsin!.

ZIR - YOR - SPOR - KUZ - ŞEN - MEK - İ - YIS - SU - HA - ON - NI - LİK - Rİ - MU - DO - MA - GİR - ÇİN - LE - NE - LA - NUZ?.

Hediyelerimiz

BİRİNCİYE: Bir lâstik ayakkabı.
İKİNCYE: Altı aylık Afacan abonesi
ÜÇÜNCÜYE: Bir kilo şekerleme.
75 İNCİYE KADAR: Dolma kalem, cep defteri, para çantası, çocuk romanı, hikâye kitabı, renkli kart gibi muhtelif hediyeler dağıtılacaktır.

Kazananlar

227 numaralı hesaplı bilmecemizi doğru malledenler arasında hediye kazananların isimlerini aşağıya basıyoruz.

İstanbul hediyeleri her cumartesi günleri saat 13 den 17 ye kadar Cağaloğlu yokuşunda 40 numaada Ülkü basımevinden dağıtılır. Taşra hediyeleri posta ile gönderilir. İstanbul okuyucularımız dört hafta müracaat etmezlerse hediyeleri verilemez.

Afacanın 8 inci cildini kazanan:

Yozgat Cümhuriyet ortaokulu. S. 1-A No. 37 S. Önder.

Bir büyük albüm kazanan:

Üsküdar 15 inci ilkokul S. 4.B. No. 298 Ferit Özbank.

Birer şişe kolonya kazananlar:

Emirgân: Orta okul S. 2.A. No. 16 Yusuf, Bakırköy ortaokul S.C. No. 591 Münir. Tekirdağ Ertugrul mahallesi şafak sokak No. 6 Seyfettin, Aksaray langa camişerif sokak No. 7. Agavni, Van: Ortaokul S. 2. No. 319 Necati, Maçka Teşvikiye Kalıpçı sokak Serhadli oğlu apartıman No. 1 Cevdet Uysal. Gaziantep Cümhuriyet ilkokulu S. 4 No. 779 Ali.

Birer kutu boya kazananlar:

Beyoğlu 25 inci okul S. 4-A No. 561 Özcan. Adapazarı İstiklâl mahallesi yıldız sokak No. 12 Necdet Erdir. Üsküdar 1 inci ortaokul S. 3-B. No. 765 Rafet Gürtop. Eyüp ortaokul Sı2 D. No. 650 İlyas Sönmezer. Üsküdar birinci ortaokul S.3-B No. 530 Şinasi Akgün. Konya Necatibey ilkokul S.5 No. 247 Süleyman Çokyüksel, Tarsus Amerikan kolleji Esat Alpaytaç. Bolu ortaokul S. 4.C. No. 308 Hüseyin Güler.

Birer kutu şeker kazananlar:

Usküdar Selâmi Ali mahallesi Ethem sokak No. 8 Abdurrahman. Eyüp ortaokul Sı D. No.723 Salih Kutluotlu, Konya Dola mahallesi eski mahkeme çıkmaz sokak No. 2 evde Talât Doğanay, Gaziantep Cümhuriyet okulu S. A. No. 785 Servet, Geyve Arabacı Lâtif oğlu İsmail, Bursa Paşa mahallesi Çongara caddesi No. 38 Hasan Öngüner, Üsküdar birinci orta okul S.2 A. No. 104 Lûtfi, Tekirdağ: İnecik yatı okulu S. 2. No. 142 İlyas Özcan,

Birer dolma kurşun kalem kazanan:

Eyüp O. O. No. 114 Memduh Güngör. Emirgân O. O. No. 2 Rafet, İstanbul 8 inci ilkokul S. 4 de Cevdet, İstanbul Darüşşafaka lisesi S. 8 No. 262 Metin Sürmeli, İstanbul 15 inci ilkokul No. 415 Melâhat Hoşgören.

Birer hikâye kitabı kazananlar:

Düzce Namık Kemal ilkokulu S. 4 No. 182 Nedret Osmancık, Niğde İnönü ilkokulu S. 3 No. 4 Kadri Tosun, Ankara Fevzipaşa mahallesi Benze sokak No. 12/14 Mustafa Akgül, Samsun ortaokul S. 3 No. 314 Emin Dinç, Malatya Saray mahallesi çocuk sokağı No. 2 Cemil Öcal, Galatasaray lisesi Ortaköy şubesi No. 1124 İbrahim Erbaş, Nazilli Recepbey ilkokulu S. 5 No. 209 Salâhaddin, Karadeniz Ereğli Kandilli okulu S. 5 de İrfan Taşkın, Aydın Bölge san'at O. S. 3 No. 179 Reşit Teker, Ankara Demirtepe İzmir caddesi No. 35 H. Erkay.

Birer renkli kart kazananlar:

Ankara Hamamönü Sümer mahallesi Karayar sokak No. 30 Süha, Kadıköy Bahariye caddesi No. 72 A. Horasanoğlu, İstanbul Şişli terakki lisesi S. 6-A No. 74 Halis, Manisa Akhisar hükûmet caddesi Rahmi Gördes, Ankara Cebeci İltekin okulu S. 3-A Özcan Norman, Antalya lisesi S. 4-D No. 1366 Naki, Zonguldak atölye karşısında partıman kat 3 No. 5 Bülend, Zonguldak Çelikel lisesi S. 2-3 No. 388 Necip, Ankara İtfaiye meydanı Soysal apartımanı Şemseddin Kahraman, Isparta O. O. S. 1-A Kemal, Ankara Keçiören, Çoraklık bağları No. 51 Birsen Soydaş, İstanbul kız lisesi S. 8 de Cezmiye.

— SON —

Basıldığı yer: ÜLKÜ BASIMEVİ .... AFACAN BİLMECE KUPONU No. 233

AFACAN

SAYISI 5 KURUŞ

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR
Gülünçlü Çocuk Gazetesi

YIL: 6 4 MAYIS 1939 PERŞEMBE SAYI: 233

Genel Yazı İşleri Direktörü: Faruk GÜRTUNCA

Yıllığı : .... 250 Kuruş
Altı aylığı : .... 125 Kuruş
Üç aylığı : .... 75 Kuruş
Dış ülkelere yıllığı : .... 500 Kuruş

İdarehane
Ankara caddesi No. 40
Telefon: 22895
ÜLKÜ BASIMEVİ

PİRE NURİ ile ZENGİBAR

323 — Zengibar taşların altını kaldırıyor, Pire Nuri de kepçesile yengeçleri yakalıyordu. Kocaman bir sepeti yengeç ile doldurdular. Takohi oynaşan yengeçleri görünce çok sevindi. «Aferin çocuklar! dedi. Haydi..

324 — Bunu aşçı kadına götürün de pişirsin.» Aşçı kadın büyük bakkalın tahsildarı ile kavga ediyordu. Bakkal hesabı yanlış tutmuş, aşçı kadından yirmi para fazla istiyordu. Sepeti bir kenara bıraktılar.

325 — Aşçı kadının yirmi para kavgası az sonra bitti. Fakat o kavgasını bitirinciye kadar yaramaz yengeçler sepette rahat duramamış, dışarı çıkmağa başlamışlardı bile. Bir kaçı hizmetçiye saldırdı.

326 — İş bukadarla kalsa yine iyi.. Aşçı kadın korkusundan bilmiyerek sepete bir tekme savurdu. Yüzlerce yengeç mutfağa yayıldı. Bunlar burada durmayıp yukarı katlara, başka odalara geçtiler. Bir iskemlede uyuklayan..

327 — Bayan Takohinin üstüne tırmandılar. Takohi ilk önce bir şey duymadı. Fakat sonra bir tanesi baldırına kıskacını batırınca avazı çıktığı kadar haykırarak uyandı.

Yengeçler evin her tarafına yayıldılar. Hatta kuyruklu piyanonun içine bile girdiler.

328 — Bayan Takohi ne yapacağını şaşırmış kalmıştı. Bacaklarında vıkıl vıkıl kaynıyan yengeçleri nasıl toplıyacaktı? Hemen pencereye koştu:

— Yetişin çocuklar.. İmdad yengeçler evi bastı, diye bağırdı.

329 — Pire Nuri ile Zengibar buradan ayrılmadan evvel son bir defa büyük bahçeyi gezmeğe çıkmışlardı. Teyzenin feryadı üzerine köşke girdiler. Kapıdan girer girmez felâketi sezdiler. Şimdi, ne yapmak lâzımdı?

330 — Kurnaz Pire Nurinin aklına yine bir şey geldi. Zengibara:

— Dur, dedi. Şimdi ben yaramazların cezasını veririm. Bunları söyler söylemez banyo odasına gitti. Banyonun koca musluğunu açtı. Acaba yengeçleri nasıl toplıyacaktı?

— Daha var —